komne i øjeblikkelig Nød, og ved denne Hjælp holde dem fri af Fattigvæsenet, hjælpe dem over det svage Punkt, saa de igen kan klare sig selv. Er Grunden Sygdom eller Død, saa er det jo haardt, at en ellers stræbsom og hæderlig Familie skal ty til Fattigvæsenet, naar en midlertidig Pengehjælp kan bringe dem paa Fode. Det er sikkert her Hjælpekasserne har deres Mission, og jeg tror ogsaa, at der de fleste Steder saa vidt muligt arbejdes efter disse Principper.

En Ting mener jeg Hjælpekasserne bør være varsomme med, det er at hjælpe fordrukne Familiefædre, thi jeg tror ikke, det virker heldigt og gavnligt paa den fordrukne Mand, naar han ved, at han godt kan drikke det meste af sin Fortjeneste op, Familien bliver hjulpet alligevel.

Det er ganske naturligt, at Enkespørgsmaalet er blevet rejst netop nu, under Hjælpekassernes Virksomhed, thi det maa de fleste Mennesker indrømme, at det er haardt for en Enke at maatte ty til Fattigvæsenet, naar hendes eneste Forseelse er den, at hun har mistet sin Forsørger, og ikke ser sig i Stand til alene at kunne forsørge sine Børn. Derfor vedtages det ogsaa i flere og flere Byer, at overføre Enkerne til Hjælpekasserne, istedenfor som tidligere at henvise dem til Fattigvæsenet. Denne Overførelse af Enkerne til Hjælpekasserne, maa desuden betragtes som økonomisk forsvarlig for Kommunerne, thi derved faar de jo $^1/_3$ af Udgifterne refunderede, og de understøttede kan engang opnaa at gaa ind under Alderdomsunderstøttelse.

Om Virkningerne af Hjælpekassernes Arbejde, er det vist egentligt for tidligt at dømme endnu, de har jo kun arbejdet i 3 Aar; men det er berettiget at antage, at det i Aarenes Løb maa kunne mærkes paa Fattigvæsenets Budget, saa Udgifterne til de almindelige Fattigudgifter bliver mindre. I flere Kommuner mener man forresten allerede at kunne paavise en Nedgang, og den bør ogsaa komme i Aarenes Løb, hvis Hjælpekassemidlerne forvaltes paa rette Maade.

Ved de første Valg blev der jo, Landet over, valgt en Del Kvinder ind, her var man ikke saa bange for at anvende dem, thi selv Modstandere af Kvinders Valgret maatte indrømme, at det maatte kunne være heldigt at faa Kvinder ind i dette Arbejde. Jeg tror at turde udtale, nu efter de 3 Aars Forløb, at selv de mest skeptiske maa indrømme — naar de vil være ærlige —, at dette Forsøg ingen Skuffelse er bleven, thi Kvinderne har sikkert de fleste Steder, ligesom her i vor Bestyrelse, vist, at de er Opgaven voksen, at de fuldt saa godt som Mændene forstaar at røgte det Hverv, de her har paataget sig. Ja, vil man maaske svare, det er en Kvinde, som skriver, saa det kan man ikke regne; men de erindrer maaske et gammelt sandt Ord, som siger: »Frænde er Frænde værst«, og vi Kvinder faar jo nu engang ikke Skyld for at se med fordragelige Øjne paa hinanden; der plejer Kritiken at være skarp nok.

Netop fordi jeg har følt, hvor skeptisk mange stiller sig over for Kvinders Evne til at arbejde med i det offentlige Liv, har jeg staaet skarpt iagttagende, og jeg maa indrømme, at jeg er kommen til det Resultat, at Kvinderne har vist sig som grundige og samvittighedsfulde Undersøgere, har vist sig saa kommunalt interesserede, at de ikke alene har ladet Hjertet, men ogsaa Fornuften raade, ved Afgørelsen af Tvivlsspørgsmaal.

I vor Bestyrelse har vi en kvindelig Sekretær og en kvindelig Kasserer, og de har skam deres Bøger i fuld forretningsmæssig Orden, saa godt som nogen Mand.

Jeg kan slet ikke tænke mig, at der ved de kommende Valg, nu i Foraaret, skulde blive arbejdet paa at skubbe Kvinderne ud af Hjælpekassernes Bestyrelse, og at Grunden skulde være den, at man kunde paavise, at de havde siddet der til ingen Nytte og havde arbejdet paa en uduelig og uforsvarlig Maade. Nej! Jeg mener, at det er langt rimeligere, at der denne Gang vil blive valgt flere Kvinder ind, fordi man har lært at paaskønne deres Arbejde, og fordi Kvinderne i de 3 Aar, der er gaaet, indenfor Bestyrelserne har hævdet deres Plads, fuldt ud ved Siden af Mændene. Jeg maa her have Lov til at bemærke, inden jeg slutter, at i det mindste her i vor Bestyrelse, og saaledes tænker jeg, det har været de fleste Steder, har vi Kvinder aldrig haft Grund til at beklage os over vort Samarbejde med vore mandlige Kolleger. Det skal siges til deres Ros, at de lige fra den første Dag har behandlet os som Kolleger og aldrig har undervurderet vort Arbejde.

Olga Knudsen,
Medlem af »Vejle Hjælpekasse«s Bestyrelse.

Kvindevalgrets-Literatur.

Under Titlen »*Penskaftet*« har den svenske Forfatterinde Elin Wägner skrevet en fornøjelig og særdeles agitatorisk Novelle, der allerede er udkommen i 5. Oplag. Heltinden i Bogen er en aandfuld, begejstret ung Journalist, som allevegne og altid gaar under Navnet »Penskaftet«.

Bogens Interesse for »Kvindevalgret«s Læsere ligger i dens Beskrivelse af den Verden, hvori Valgretskvinderne aander og arbejder, deres utrættelige opofrende Slid for deres Sags Fremgang, der koster de mest energiske af dem baade Tid, Penge og Helbred, men til Gengæld giver deres — undertiden tomme Liv — Indhold og Glans.

Læseren føres til begejstrede Møder, og til den gamle fornemme »Leder«s smukke Hjem, hvor Diskussionen i Salonen og ved Middagen udelukkende drejer sig om »Sagen«. »Penskaftet« er alles Yndling, ivrig, uforfærdet og kvik, som hun er; meget morsomt beskrives, hvorledes hun — sælgende Aviser paa Gaden — interviewer et fremragende Medlem af Rigsdagen og ender med at vinde ham for Sagen.

Hendes Forlovelse med en ung Student og deres kammeratlige, inderligt fortrolige Forhold skildres med megen Varme og Forstaaelse, og »Penskaftet« bedaarer Læseren lige meget, hvad enten hun taler om